

چکیده

شرط محدودیت کسب و کار به منظور حفظ موقعیت رقابتی کارفرما در قرارداد کار بر کارگر تحمیل می شود و کارگر را نسبت به حفظ اسرار تجاری و رابطه ی حقوقی بعدی با رقبای کارفرما کنترل می نماید. از آنجا که این شرط، محدودیت زیادی ایجاد می کند، لازم است تابع شرایط متعددی باشد که مشروعیت منافع کارفرما، تعیین موضوع و محدودیت زمانی و مکانی اجرای شرط و عدم مغایرت با نظم عمومی و منافع اجتماعی از آن دسته اند. در حقوق ما شرط محدودیت کسب و کار مورد توجه خاص قانون کار واقع نشده و باید آن را از دید قواعد کلی حاکم بر شروط و التزامات نگریست و از این حیث شرط مذکور در نظام حقوقی ایران پذیرفته شده است. این تحقیق شرط مذکور را بررسی و شرایط آن را استخراج نموده و آن را در حقوق ایران ارزیابی نموده است. نتیجتاً این پایان نامه به این امر منتهی گردیده است که ضمن ارائه مطالبی مفید و مختصر راجع به شرط محدودیت کسب و کار، در صورت رعایت شروط فوق الذکر به ویژه عدم مغایرت با نظم عمومی، می توان شرط محدودیت در کسب و کار را در حقوق ایران حول محور ماده ۱۰ قانون مدنی مورد پذیرش قرار داد.

واژگان کلیدی

شرط محدودیت کسب و کار، اسرار تجاری، آزادی قرارداد، قرارداد کار